

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 1-2.

Januar 1946.

18. årgang.

Fra reisen og arbeidet i India.

Mission House
Mahoba. U. P. India.
20. oktober 1945.

Guds rike fred!

Det er lenge nå siden jeg har skrevet til dere. Jeg forsøkte å sende et brev den 24. mars 1940, men det brevet kom tilbake, da postforbindelsen var avbrutt. Jeg tror at hvert eneste ett av mine breve skrevet etter ankomsten til India, ble returnert til meg, så jeg har vært aldeles avskåret fra hjemlandet helt siden jeg kom ut. Men det er så godt at forbindelsen med Gud er åpen til alle tider for den som tror på ham, og han formår alt. Det var en stor sorg i mitt hjerte den dag vi hørte at Norge ble inntatt. Vi her ute kunde ikke gjøre meget for dere, men vi gjorde hva vi kunde: Vi bad til Gud for dere. Og Gud har hørt bønner. Landet vårt ble fritt igjen. Priset være Gud! De norske misjonærer, hvorav mange hadde kommet over fra Kina for å reise videre til Norge, hadde stor 17-maifest den dagen. Jeg vilde også likt å tatt del i den, men jeg var på hospitalet den tid, og svevet mellom liv og død, med 4 sykdommer på en og samme tid, så jeg kunde ikke sende en hilsen hjem til Norge den dagen. Gud var god og reiste meg opp igjen av sykdommen. En dag som det kom til meg at nå klarer jeg det ikke lenger, kom det ordet til meg: «Jeg skal ikke dø, men leve, og fortelle om Guds undergjerninger.» Jeg visste da at jeg ville komme meg igjen, og jeg visste også at det var for at jeg fortsatt skulde få tjene Gud.

Siden det er så lenge siden at dere har hørt fra meg, så kanskje dere vil høre hvordan jeg har hatt det siden jeg kom ut. Jeg kan jo bare gi et litet «omrids»; for hvis jeg skulde

skrive om alle hendelser, så ville det bli en bok, og det vil jeg ikke trette dere med.

Gud la underbart alt tilrette for meg, med reisen hitut. Jeg hadde jo tenkt at jeg skulde få ha en månedstid i Trondheim, sammen med mine kjære, før jeg reiste, og kanskje også få tid til å reise hjem til Romsdal og si farvel til min kjære gamle mor. Hadde bestilt plass på det italienske skipet «Conto Rosso», som skulde forlate Genoa først i februar tror jeg det var. Kom så hjem til Trondheim, fra mine møter sydpå og i Sverige, den 20. desember 1939. Det var vanskelig og pakke, for så var det en lov, og så var det en annen, og hva jeg sendte til Oslo i forveien, sendte jeg virkelig bare i håp om at der måtte finnes en vei og få det med. Jeg fikk alt med — Gud så til det. Så kom det bud til meg fra rederiet at den båten var annullert, og at det vilde bli en båt i mars, men om jeg kunde bli ferdig så var der en båt som skulde forlate Genoa i januar 1940. Det ga meg bare litt over 14 dager og bli ferdig. Og selv da var allting så ubestemt, at jeg visste først på onsdag 17. januar at jeg skulde reise den 19. Satan var visst veldig vred at han skulde få en «opponent» til herute, men Gud tilintetgjorde alle hans planer. Jeg fikk ikke tid til å reise og se min mor, men måtte telefonere til henne istedet, og jeg fikk heller ikke så lang tid hos mine kjære i Trondheim, men Herrens erinde hadde hast, og så på tross av alle vanskeligheter var veien klar den 19. og jeg var på farten ut. Skal aldri glemme den stund, jeg så forsamlingen og mine kjære forsvinne ute av syne etter som toget gled ut fra stasjonen. Jeg priser og takker Gud for de trofaste venner i

Trondheim. Må Gud velsigne dem alle.

Toget var forsinket lørdag den 20. og da vi ankom til Oslo var det å springe fra konsulat til konsulat, til banken, til Cook og til det rederi hvor jeg hadde bestilt min billett. Det siste sted jeg måtte gå til var banken, og der stengte de døren like etter jeg kom inn, så det var på nære nippet jeg ikke skulde klart alt. Igjennom det hele var jeg så rolig, for jeg visste at jeg var i Guds ledelse. Jeg tror det var først i 4-5 tiden om ettermiddagen at jeg kunde ta tid til å spise noe.

Jeg kom ut sammen med det store parti av misjonærer som reiste fra Oslo søndag 21. januar 1940. Søster Serene Løland kom på toget i Moss. Da vi forlot Oslo var det sort av folk som kom på stasjonen for å se dem avgårde, og min kjære søster i Herren, Esther Schrøder, kom til stasjonen for å si farvel og ønske meg Guds velsignelse på ferden. Gud skal velsigne henne. Et godt ord og et trofast håndtrykk på veien gjør godt.

Så kom vi til Moss, hvor vennene hadde kommet for å si farvel til Serene Løland og meg. Å, hvor godt det var å se venneflokken. Det var mange som hadde tenkt på meg der, og de sørget for alle mulige gode ting, deilige smørrebrød for reisen. Det var deilig i seg selv, men den hjertegode ånden som lå bakom det hele gjorde utslaget. Gud velsigne dem.

Jeg skal nå hoppe over reisen inn til vi kommer til Genoa. Derfra reiste vi den 26. januar med den italienske skipet «Conte Biancamano». Vi ankom til Bombay den 7. februar. Jeg hadde omtrent 250 kroner da jeg steg i land. Ikke meget når jeg skulde kjøpe forskjellig med det samme som trengtes herute. Jeg var fristet til å tenke at jeg hadde tatt for stort

(Forts. side 8).

Frelsesspørsmål i utvikling og fullendelse.

Bibeltime i «Betania», Arendal
ved A. Isaksen.

(Fortsatt far nr. 22 1945.)

Torsdag kl. 4 var neste time med samme emne. Isaksen leste fra Mat. 20, 1—16 og sa at utviklingen i Guds rike bringer oss i arbeide. Jesus er husbonden og han kaller til arbeide. Mottar vi kallet setter han oss i arbeide. Ikke i industribedrift, men i livsutfoldelse; for at det skal bli frukt. Altså kall til tjeneste, I husholdningen er det husbonden som er den bestemende og tjenerne er satt som forvaltere. Minnet om husbonden som dro utenlands og overga alt til sine tjenere og nødvendigheten av å alltid være i en våken stilling så ikke husbonden skal komme uforsvarende over oss. Betingelsen for å være våken er å ha olje og lyse. Kravet til husholdere er at de er tro (1. Kor. 4, 1—2). Skal jeg være tro må jeg være opptatt med Guds bok. Andre bøker, hvor gode de er, kan ikke gi meg det jeg trenger. 1. Pet. 4, 10 gir anvisning på nådegavenes bruk, nemlig til tjeneste. Luk. 12, 42 sier at tro og kloke husholdere gir tjenestefolkene mat i rett tid. Hvis noen legemdel blir sykt søker vi å leke det, vi river det ikke vekk. Slik også på det åndelige område. Vi skal ikke la oss friste til å tro at husbonden drøyer med å komme og så begynne med å slå hverandre. Vi kan gjerne ta imot så mye som Gud vil gi, men omsette det til tjeneste. 2. Tes. 1, 11—12 vitner om ikke å bli drevet av tvang, men fremstille oss til tjeneste så gir han vilje til å virke. I Joh. 14, 12—14 sier han at hvis vi ber vil han gjøre. Ja, han vil virke i oss store ting, større enn de som før var gjort. Da alle grenser er opphevet fra Guds side kan vi forvente kraft til å utføre de mest utrolige ting. Så har vi i Mat. 20 om de ledige arbeidere. Arbeiderne fikk sin avtalte lønn for 12 timers dag, men de siste fikk det samme for 1 time. Går vi inn i arbeide og mottar uten knurr blir lønnen av nåde og mottatt med takk; for Herren lønner som han vil. Utvelgelsen er således kort og godt at den som har mottatt er utvalgt og benådet.

Siste bibeltime tok til kl. 18 med fortsettelse over emnet.

Ordet vi skal stanse for er både

alvorlig og herlig, sa br. Isaksen. Når det gjelder i begynnelsen, og utviklingen kommer vi også til fullendelsen. (Filip. 1, 6). Han som begynner sitt verk vil også fullføre. Han er *mesteren*, ikke en mester blant de andre mestere. I Jakob 1, 1—4 tales om fullkommenhet. Livsutviklingen er fullendt, livskraften har feiret sin triumf. I 1. Kor. 13, 8 taler apostelen om det stykkevises opphør og fullkommenhetens intreden. Når det fullkomne kommer får vi se det vi har talt om. Det slåes fast at det som er begynt når tilslutt høylys dag, bare mesteren får behandle oss. Parallelt med denne utvikling vil verdensutviklingen gå den motsatte vei. Gud rykker oss over i sin utvikling. Gal. 1, 4 taler om utfrielse fra verden. Efes. 2, 3—4 taler om en organisert fylkning som vantroen og verden har åpnet seg for. 2. Peters brev 3, 7 taler om de ugudeliges fortapelse fordi de ikke omvendte seg. Dommen fra Gud står fast fordi de fulgte verdensutviklingen enda Gud har talt klart. Den eneste måten å nå dem er en kraftig vekkelse. Må Gud finne oss i stillingen så det ikke blir som Israel at det ikke var noen Gud kunne bruke. 1. Pet. 4, 17 taler om dommen som skal begynne med oss. Alvårlige ord. Joh. 14, 3 og 17, 24 taler om de helliges oppholdssted der hvor Jesus er. Han tar oss til seg. Vi bortrykkes fra hvor vi er til der hvor han er. All utvikling i verden er menneskeverk. Derfor oppstår motstanden fra verden og alle onde makter. Satan mobiliserer alle ondskapens krefter imot, (2. Tes. 2, 9) men seiren er hos Lammet og de som er med ham. De trofaste, kalte og utvalgte. (Åpenb. 7, 13—14). Alle de store, samlet på et brett, kan ikke oppstå på den andre siden i kraft av sin storhet. Men mannen fra Golgata har makten over døden og de skal få se at han lever og har nøklene til døden og dødsriket og over alle kongene på jorden. Den fullendte herliggjørelse ender i beskuelse. Nå lever vi et skjult liv og verden forstår det ikke, men dagen kommer da det skal åpenbares. Forskjellen blir synlig. (Rom. 8, 17). Nå er vi bunnet av materien, men frigjørelsesdagen kommer. Dagen kan være nærmere enn vi aner og virketiden kort.

Med Jesus på ferden.

Til «Misjons-Røsten»!

Guds rike fred!

«På min vaktpost vil jeg stå og stille meg på varden; og jeg vil skue ut for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal få til svar på mitt klagemål.» (Habak. 2, 1.)

— Ja, det er stor nåde av Gud at hver enkelt som tror på Jesus er blitt en Kristi stridsmann i denne hellige krig som han selv, fyrsten over Herrens hær, er anfører for — Gud har idag talt til mit hjerte om å bli sterk i Herren og hans veldes kraft og anvist meg rustningen i Efeserb. 6, 13—18.

Er glad over at Herren har oppholdt meg med en villig ånd så jeg kan si med profeten: og jeg vil skue ut for å se hva han vil tale til meg.» Hvor det er nødvendig å ha sitt vindu åpent ut mot Jerusalem der oppe som er fritt og som er vår moder. Derfra mottar vi kraft til å stå på vår post selvom vinden iblant står oss imot. Vi ser klart fra varden idag at alle tings ende er kommet nær og Jesu gjenkomst er nær forhånden.

«Gå inn til din fader i løndom og lev du i stillhet og bønn, så skal på oppstandelsens morgen du stråle i herlighet skjønn.»

Har mesterparten av sommeren måttet holde meg ved teltet; men har nu en måneds tid vært ute på feltet med Kristi herlige evangelium. Var i 3 uker hos de kjære venner i «Salem», Mjøndalen, hvor vi merket Herrens vind blåste iblant oss. Så stod turen til Sætre i Hurum hvor jeg stod i 14 dager. Gledet meg å se de unge i musikken stille seg frem på varden og synge og spille til Herrens ære. Hele menigheten var av hjertet med på å løfte Kristi banner høyt, så verden kan få se det Guds Lam som bar verdens synd. Er nå ankommet til Arendal og har fått en god mottakelse av vennene i «Betania».

Broderligst

Harald Bysveen.

Vår bibelspalte:

Apostlen Filip.

Filip var en galileer fra byen Bet-saida (Joh. 1, 45). Etter at han hadde stiftet bekjentskap med Jesus traff han Natanael og fortalte ham om sitt møte med Jesus, han som Moses og profetene hadde skrevet om. Josefs sønn fra Nazaret, ham har vi funnet!

Da Natanael drog i tvil at noe godt kunne komme fra Nazaret, sa Filip til ham: Kom og se! (Joh. 1, 46—47).

Han hadde den samme trang som de tidligere omtalte apostler å gi andre del i sin opplevelse ved møtet med Jesus.

Det er bare Johannes som omtaler Filip og da Johannes evangeliet er skrevet for de kristne i Lilleasia må vi tro at Filip var kjent blant dem.

Han ble i et hvert fall meget tidlig betraktet som Lilleasias apostel sammen med den langt mere berømte Johannes.

I Joh. 6, 5 setter Jesus ham på prøve gjennom å spørre ham om hvor de skulle få kjøpt brød så folket kunne få noe å spise. I 12, 21—23 viser han noen grekere til Jesus og i 14, 8 ber han Jesus om å få se Faderen. Jesus svarer ham da: Så lang en tid har jeg vært hos dere, og du kjenner meg ikke Filip?

Da det er bare Johannes som skildrer disse små trekk fra Filips liv sammen med Jesus, kan vi slutte oss at disse to har vært særlig forbundet med hverandre.

Tradisjonen vil vite at det var særlig Frygia som var hans virkefelt. Frygia var et høylandskap i det indre av Lilleasia.

De eldste vitnesbyrd forteller at han døde og ble begravet i byen Hierapolis i landskapet Frygia.

Sv. Swan.

Bevar dem.

(Joh. 17, 9—17).

Avskedsstunden er kommet, Jesus har noe han vil ha sakt sine disipler.

Noe av det mest gripende i Bibelen er det bilder som blir tegnet for oss av Jesu siste samvær med sine disipler. Sitt største høydepunkt når dette siste samvær i den vidunderlige bønn frelseren bærer sine di-

sipler og alle Guds barn frem for Gud. Et stykke av denne bønn kommer fram her.

Det er flere ting Jesus ber om i denne bønn og det han særskilt ber om er at hans venner må bli bevart her i denne verden. Så lenge han var hos dem vaktet han dem så ingen av dem gikk bort uten «hint fortapelsens barn.» De kunne komme til ham når de ville. Alltid fant de råd og hjelp. Som en hyrde vaktet han dem mot sjelens fiender. Nå skulde de ikke lengere ha ham hos seg. De skal nå fortsette vandringsen alene i en verden som ligger i det onde. Det var disiplenes framtidutsikter. Selv forsto de ikke helt hva det vilde si, men frelseren forsto det og han ba: «Ta dem ikke ut av verden, men bevar dem fra det onde». Jesus forlot verden og gikk til faderen. Disiplene sto alene tilbake.

Men var de virkelig alene? Var de forlatt og glemt?

Er noen gang et Guds barn alene og forlatt nå?

Selv den sterkeste i troen ville gå tilgrunne hvis han selv skulle føre sin strid. Jesus sa til sin himmelske far: «De er dine». Slik lyder ennå sønnens vitnesbyrd til sin far om alle kjempende Guds barn. De tilhører Gud, de er hans eiendom. Han har utvalgt dem i Jesus og i sine hender har han tegnet dem. Han teller deres tårer og de er hans glede og lyst. Det er godt for oss å huske på dette. Gud er med oss.

Jesus sier videre: «Jeg har gitt dem ditt ord. Guds ord er en arv som Jesus har etterlatt sine disipler. Ingen makt kan ta dette fra dem. Det er et skattkammer hvorfra den troende kan hente fram nye og gamle ting. Guds barn: Bruk ordet! Bruk det i tide og utide, bruk det flittig. Det er ordet som kan gi trøst når du lider. Det er Guds ord og løfter som bærer meg hjem engang. Når jeg tar avskjed herfra lyder ordet: «De var dine og du ga meg dem og de har holdt ditt ord.»

Halleluja! Amen!

Karl Brodin.

Oddvar Berg.

Oddvar Berg, som reiste til Congo i 1938, skriver i et privatbrev om sitt nye virkefelt i Urundi:

«Vårt distrikt her har en befolkning på omkring et hundre og femti

tusen menesker, og i dette distrikt har vi nå fire utmenigheter, vår hovedmenighet er her på stasjonen. For tiden har vi over seks hundre medlemmer i forsamlingen, mens det er over tusen i dåpsklassene. Vi har en prøvetid på halvannet år før de kan bli inntatt som medlemmer. Dette antall var ikke på langt nær så stort for et år siden, men det er gjennom en underbar vekkelse vi har hatt her at vi har fått så mange kristne. Under det siste år har vårt forsamlingsantall fordoblet seg. Vekkelsen går fremdeles frem og Gud frelser sjeler. Vi har 27 skoler med en eller to lærere og omkring tre tusen fem hundre svarte som kommer til daglig skole. Til å overse dette arbeide har Peace (hans hustru) og jeg fire innfødte pastorer som hjelper oss. —

På vårt årsmøte i juni ble jeg valgt av misjonærer og innfødte til å reise fra plass til plass for å holde vekkesemøter. . . .»

Han forteller videre om møter helt oppe i Uganda hvor han hadde opp til femten tusen svarte tilhørere på et møte, og forteller at han er lykkelig over å være i Herrens tjeneste.

Det er også kommet brever angående Bergs velsignelsesrike virksomhet fra andre misjonærer, deriblant sekretær Coxill i de protestantiske misjoners råd i Belgisk Congo. Denne skriver bl. a.:

«Han er en god misjonær som gjør et godt arbeide for vår felles Herre og Mester — og jeg er sikker på at vi sammen kan takke Gud, som ledet sin tjener dit hvor han med størst glede og fremgang kunde tjene ham.» S.

En hilsen.

Tillater meg å tegne meg som abonnent på bladet og sender kontingenten for året 1946. Da jeg har hatt den store glede å lese bladet noen ganger, må jeg si at det har vært til stor velsignelse for meg.

Jeg er frelst og lykkelig. Takk og lov! Og har mitt hjem i Tonsberg misjonsmenighet hvor en del av vennene arbeider for misjonen i N. Norge. Jeg har hatt den store glede å få delta og der har jeg fått kjøpt bladet.

Ja, må Gud fortsette med sitt velsignede arbeide gjennom Deres blad og virke.

En broderlig hilsen

H. E. T.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.50 for halvåret og kr. 5.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 7.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Bladspørsmålet.

I «De Unges Blad» nr. 11 1945 nevnes bladspørsmålet innen de frie venner og red. påpeker at de mangler et blad de kan samles om og som kunne come ut hver uke. Han foreslår at «Misjons-Røsten» og «Det gode Budskap» går sammen til et blad og nevner allerede på forhånd redaksjonens sammensetning, «Misjonæren» og «De Unges Blad» skulde derimot fortsette som hittil. «Misjonæren» som et bibelsk tidsskrift og «De Unges Blad» som et organ for de unge.

Ja, det skal villig innrømmes at bladspørsmålet kunne forenkles og at det ville være en styrke å få et fellesorgan som de frie venner kunne samles om, får vi vel gå ut fra. Men det som først måtte til, etter vår mening, var at de frie menigheter samlet seg om utgivelsen av et slikt fellesorgan og overtok hele utgivelsen av et slikt blad. Både «Det gode budskap», «Misjonæren» og «De unges Blad» er helt private foretagender og de frie vener har ingen annen innflytelse over disse blader enn den de gir ved å abonnere på dem og bruke dem. «Misjons-Røsten» er ikke privateiendom, men utgis av en komite og kan aldri bli en privat persons eiendom så lenge de regler som er vedtatt for bladets drift ikke blir forandret. Eventuelt overskudd vil tilfalle de frie misjonærer. Det som måtte være det riktigste var at de frie venner opprettet et forlag hvor de forsamlinger som ønsket å være med gikk sammen om såvel bladfore-

takende som utgivelsen av bøker m., særlig slike fellesbøker som sangm., særlig slike felles litteratur. De bøker og ellers felles litteratur. De kunne overta alle de blader som er nevnt — også «Misjonæren» og «De Unges Blad». Praktisk var det vel ikke umulig å samle alle disse i et blad med hver sine spesialredaktører og selvfølgelig en hovedredaktør. Ansettelsen av disse måtte bli forlagets sak.

Det er vel et godt stykke ditt enda og inntil videre får det vel gå som før. Vi er iallfall ikke interessert i noen sammenslåing på det grunnlag som foreslått. Vi får da hver for oss gjøre det beste vi kan og respektere hverandre som arbeidere i den store felles sak — å virke for evangeliets utbredelse, ute og hjemme.

Vil nytte høve å ønske Guds velsignelse og all mulig framgang for alle våre medarbeidere, de frie blader.

Mange nye lesere

av bladet fikk vi i 1945. Det er den største tilgang på nye abonnenter vi noe år har hatt siden de aller første år. Jevnt går det framover og håper det fortsetter i 1946. Vi håper da at all papirrasjonering er opphørt.

Det blir bare ett nr.

i januar. Neste nr. blir et spesielt Finnmarksnummer. Vi har fått bidrag fra de fleste kjente frie vitner derfra. Bl. andre vil O. Gamst, Kr. Skipperud, Breimoen, Klem, Joh. Christiansen m. flere gi sine bidrag. Det blir også illustrert.

Kr. 5.00

er prisen pr. år fra 1. januar 1946. Vi var for sent ute med anmeldelsen til postvesenet så det blir først notert i postvesenets abonnentliste i februar.

Husk: Kr. 5.00.

Vi har ikke

bøker som er anmeldt til salg uten det særlig er gjort kjent. Hvis noen vil ha bøkene tilsendt må de skrive til forlaget som bøkene er utgitt på, eller hos bokhandlerne.

Misjonssaken.

På konferansen i Moss i oktober oppnåddes full enighet om at de frie forsamlings misjonsutvalg måtte fortsette sin virksomhet.

Den 1. desember avholdt utvalget sitt første møte etter krigen hos br. Trygve Gabrielsen i Oslo.

Vår hensovede bror Elias Bjerkenes, Volda har testamentert ca. kr. 25 000.00 til fri misjonsvirksomhet ved misjonsutvalget. Da det lenge har vært talt om og ønsket å opprette et fond til hjelp for frie misjonærer i spesielle tilfeller, enedes man om å la en vesentlig del av denne gave danne grunnstammen i et slikt fond.

De mange misjonærer som etter den lange adskillelse fra hjemlandet trenger å komme hjem, og de nye som står ferdig til å dra ut bør ikke hindres fra dette av økonomiske grunner. Det besluttet derfor å gi forsamlingene over hele landet anledning til å sende midler til dette formål til misjonsutvalgets kasserer: br. M. Støve, Volda, Sunnmøre.

Bedehuset på Reipå.

Vi er blitt anmodet om å minne om bedehuset som de troende døpte venner tenker å bygge på Reipå i N. Helgeland.

I skolekretsen der bor det ca. 100 familier og det bygges stadig nye hjem. Det er en masse ungdom som ikke har noe sted å gå og høre Guds ord. Det holdes offentlige møter av og til når tilreisende evangelister besøker stedet, men de husene som er åpne for disse møter er små og trangte. Alle de troende døpte går sammen om å bygge bedehuset, skriver en av vennene deroppe.

Såvidt vi da kan forstå og etter som også bror Henrik Eilertsen skrev skulde det være absolutt nødvendig å få et lokalt å samles i.

Det kan vel være betenkeligheter ved at flere retninger skal eie huset, men etter hva det berettes derfra tror de det skal gå godt.

Vi anbefaler da foretagendet og ber vennene huske dem med sine bidrag.

G. Iversen.

Hans Utne.

Hjem til Herren.

Det kom helt overraskende at br. Hans Utne, Rygge, hadde gått herfra for å være med Herren. Han var kjekk og arbeidet som vanlig og ingen kunne merke noe usedvanlig på ham og plutselig falt han sammen, rammet av hjerteslag og var ikke mere på denne jord.

For han selv kom det ikke uventet. Han nevnte for flere at Herren hadde varslet ham om at oppbruddets tid snart var inne. Til sin bror, Syver sa han ved en anledning: «Snart ringer telefonen, Syver og du får bud om at jeg er gått hjem.» — Han fortalte også at en kveld han gikk på en av Oslos gater og solen gikk ned og ved sitt skinn gyllet naturen, talte Herren til ham og sa at slik skulle hans bortgang bli. Det gikk bokstavelig i oppfyllelse; for da han ble båret inn i sitt hjem kastet solen sine gyllne stråler på ham og gyllet hans livløse legeme, en av de få soldager i denne mørke årstid.

Den siste søndag han levde, bare noen dager før hans død, talte han på Bedehuset over ordet: «Jeg dør, men Herren skal besøke dere.»

Br. Hans Utne kom til bevisst frelse i 10 års alderen. Hele sitt liv vandret han med Gud. Han ble fostret gjennom trengsler og prøvelser. Særlig en tid var det svært. Selv var han syk, hans hustru døde og uthusbygningen brant ned. Da syntes han det ikke var til å holde ut lenger, men Herren sendte en kvinne i hans vei som minnet ham om ordet i Esaias 28, 28: «Blir vel brødkorn knust? Nei, en tresker det ikke uavlatelig, og når man driver sine vognhjul og sine hester over det, knuser en det ikke. Også dette kommer fra Herren, hærskares Gud; han er underfull i råd, stor i visdom.»

Ved dette ordet ble han løst. Herren gjorde ham frisk igjen og han fikk som Job erfare at Gud velsignet ham både timelig og åndelig.

Helt fra ungdomsårene har han vært aktivt med i å forkynne evangeliet.

En frukt av hans virksomhet er venneflokket i Saltnes. Han kom dit ut og hadde noen møter og Gud grep inn og flere ble frelste og utgjør den gamle stamme i menigheten. Sammen med br. Bernhard Gundersen virket han der og i bygdene rundt om. Han var i sin tid også i Danmark. I Oslo med mange andre steder har han deltatt. Han hadde meget av den profetiske ånd og når han talte i åndens kraft var det underfullt å høre ham. Det er umulig å gå mere i detaljer, men at han var avholdt viste den store deltakelse i begravelsen.

Han ble ført til sitt siste hvilested den 14. desember 1945. «Betania» som var vakert pyntet var fullt besatt av venner fra mange steder.

Thor Sørli fra Oslo talte og kranser ble lagt på av de fleste frie forsamlinger i Østfold og slekt, naboer m. flere. Ved graven talte br. Martinsen, Moss.

Etterpå var alle inbudt til minnefest i «Betania» og ble bevertet på beste måte.

Finmarksevangelist Oskar Gamst, Andreas Gundersen, Olav Huseby, Andersen fra Rygge og en hel skare av tilreisende flettet en minnekres i ord om ham. Thor Sørli sang og talte. Reidar Simensen ledet festen på en utmerket måte.

Gud velsigne hans hustru som nå står igjen. Det ble ikke så mange år de fikk dele sammen, men deres samliv var harmonisk og de var til gjensidig hjelp og velsignelse.

Hans eneste sønn fra første ekteskap med hustru og barn mistet en god hjelper og hans største og høyeste ønske var å møte dem i himmelen og det ønske tror vi blir oppfylt.

G. Iversen.

Vi holder på

med å sende regninger til de som skylder for lengere tid enn 1945 i disse dager (desember) og er takknemlig for å få inn alle restanser.

Skulde det være noe feil så bare si fra og det skal bli ordnet. Det har vært vanskelig med kontorhjelp i de siste krigsår og feil kan nok vanskelig unngås.

Spørsmål og svar.

Vil herved spørre om det er riktig at de troende søstre kliper sitt hår og tar permanent og så tilmed sitter i forsamlingene og spiller og synger. Her på Finnmark har det vært en naturlov blant oss frie, at søstrene skulle ha sitt hår og ikke holde på med krølling og slikt tull. Nå får vi høre til med av norske soldater, at de er ikke så nøye sydpå. Der kan de unge frelste pikene gå med kort krøllet hår — det er bare dere på Finnmark som er så gammeldags.

Hva er rett i følge Guds ord — og hva er mest tekkelig. Står det ikke: «Skikk eder ikke lik med verden o.s.v.

Hvør bærer det hen nu?

Er det de unge eller forstanderne som har skylden.

En Finnmarkssøster.

Dessverre har verdensvesenet lett for å snike seg inn i Guds forsamling og det er da selvfølgelig de unge som er mest utsatt når det gjelder klesdrakt, hårfasong m. m. I de frie forsamlinger har det stort sett ikke vært noe større å utsette på hår og klesdrakt. Det er sjeldent å se noen som delta i musikken med kortklipt hår. Vi håper at forkynnelsen blir avgjort og ledelsen våken fremdeles på dette punkt.

Guds folk skal ikke skikke seg lik verden. Vi er et adskilt folk, satt tilside for Guds regning i en ond verden.

G. I.

Fra Brandbu.

Sender hermed adr. for den frie virksomhet i Brandbu:

«Den Evangeliske forsamling»
Brandbu pr. Jaren st.

All korrespondanse sendes under adr.: Ole Bækkelien, Røykenvik.

Forsamlingen er for tiden i behov av en evangelist.

Evangelist Olaf Halvorsen har stått her i lengere tid, nu sist i over et år i et trekk, og føler seg nu trett.

Skulde noen som leser disse linjer føle seg kalt til dette sted, så vær så snild å gi beskjed om dette.

Broderligst

Ole Bækkelien,
Røykenvik.

Spredte felter.

Emmaus, Skien.

Der var fullt hus i K.F.U.M.s lokale lørdag til avskjedsfesten for forst. Ernst Falch. Festen ble åpnet av eldstbr. Josef Simonsen der leste fra Joh. 10 om «den gode hyrde» hvorpå han ønsket forsamlingen hjertelig velkommen. Etter en fellessang talte evangelist Halvtan Wiik som tok sin tekst fra Åpenbaringsboken. Han sa at i den tid vi går imøte blir en vanskelig tid og det kan bli vanskelig å synge Guds lovsanger når prøvelsens og mørkets natt senker seg over oss. Han siterte fra flere steder i Bibelen, som viste det går an å synge Gud lovsanger selv i de sværeste prøvelser.

Etter talen fikk man så høre duetsang av E. Falch og R. Simonsen. Da ble det bevertning. Så fikk vi et friskt og varmt vitnesbyrd fra gamle Oskar Falch (forst. E. Falchs far). Han begynte med å si at han hadde prøvet å tro på Jesus og funnet at det går an i de over 40 år han hadde vært med ham. Med glød og varme oppmuntret han alle til å virke for ham ikke minst i hverdagslivet.

Etter en fellessang talte R. Simonsen spirituelt og fengslende. Det er alltid gildt å høre hans friske og kraftige budskap.

Forst. Falch uttalte så at det var ikke for alltid han forlot vennene i «Emaus». Han siterte fra Salm. 51 «La meg høre fryd og glede». Med kraft framførte han et gripende budskap om at Gud måtte dra oss ut på et område hvor du er alene med Jesus. Med vanlig veltalenhet og varme, oppmuntret han alle til fortsatt virke for Herren. Han takket så til slutt alle vennene for all kjærlighet og forståelse og ønsket dem Guds rike velsignelse.

Eldstebr. Josef Simonsen takket så Falch for den tid han hadde vært i Skien. Endel andre benyttet anledningen til å takke ham. En underbar god åndelig stemning preget hele festen som sent vil glemmes.

Forst. Falch fikk mangé beviser på hvor avholdt han var, og det var med vemod man for en tid måtte skilles fra ham, men til glede for alle lovet han snart å komme tilbake til Skien.

Den store forsamling sang så stående en sang hvorpå man takket Gud for det gilde samvær.

O. —en.

Fra Askim.

«Vi har det meget godt her i Askim. Besøker fangeleiren en gang i uken og har fått be med 25—30 stykker av dem.

Vi har hatt besøk av Otto Hermandsen. Nå er Grønnet og hans to sønner her,» skriver br. J. Karlisen bl. annet i et brev til red.

En liten hilsen.

Fred!

Først vil jeg takke for at dere tok inn oppropet om hjelp til bedehus på Reipå. Må Gud fremdeles få velsigne dette gode bladet og dere som arbeider med det. Det har vært til velsignelse for mange her på stedet da ikke bare vi som holder det leser det, men vi låner det ut.

Sender kontingent for meg og fru i Oslo samt en ny abonnent.

S. J. R.

Fra Arendal.

Forrige lørdag var vi, hele musikken i Betania, og spilte for fangene i begge fengslene her. Det var underlig å se dem. Jeg synes synd på dem. Det var et trist bilde. Flere gråt da vi sang. Vi var 28 stykker som var der. Charles Sandberg og forstander Thorstensen talte. Og da vi til slutt sang: «Navnet Jesus blekner aldri» stod de og hørte oppmerksomt på. Ja, tenk: «For det navn må hate vike, for det navn må ondskap fly.»

Flere har latt seg døpe i den siste tid og Herren er med og stadfester ordet med de medfølgende tegn.

Aa. I.

På sørlandsreise.

Er for tiden i Skudesneshamn hvor det er åpent og godt. Herfra står turen til Veavåg og Mosterhamn som blir endemålet denne gang.

Det blir så tilbake om Stavanger til Egerøy igjen og videre om Kr. sand S., Arendal og hjemover.

Det har vært en velsignet tid inn til nå og vil fortsette alle våre livs-

dager. Herren selv er med.

Hilsen til alle de hellige fra dere i Ham.

Broderligst
Julius Sørensen.

Tilbake til Kina igjen.

Nyttårsaften 1945.

På dine mure Jerusalem, setter jeg vektere; aldri skal de tie, ikke den hele dag og ikke den hele natt. I som minner Herren unn eder ingen ro, og gi ikke ham ro før han bygger Jerusalem opp igjen, og før han gjør det til en lovsang på jorden.» Esaias 62, 6—7.)

Elskede misjonsvenner,

Da vi nå står på terskelen inn til et nytt år, vil vi gjerne bringe en hjertelig hilsen til alle våre kjære misjonsvenner og takke for all forbønn og hjelp i året som svant. Gud innerlig velsigne eder.

Må Herren få velsigne oss alle i året vi nu går inn i med nye opplevelser og nye velsignelser, med strømme fra Golgata.

Etter flere år her hjemme, under lengsler og forventning, har vi sett fram til dagen da vi igjen skulde få dra ut til feltet og det arbeidet Herren har kallt oss til. Det er med misjonærene som med trekkfuglene. Når tiden kommer at de skal flytte tilbake til de varme landene, da blir det liksom en makt innen i dem som tvinger dem avsted. — Så er det også med oss. Vi lengter alltid tilbake til det land hvor Herren har kalt oss til virke. Ingenting kan slukke denne lengsel i vår sjel. Det er det guddommelige kallet som brenner der inne, og det er som en ild som ikke kan utslukkes. Hvilke vanskeligheter som møter oss ute på feltet, så lengter vi allikevel tilbake til folket og landet, til kampen og seiren.

Døren til Kina er nå åpnet for misjonærene. Vi har fått det kinesiske visum, og når Herren har lagt alt til rette, så drar vi med glede ut. — Vår bønn er at Herren må la oss få være redskap til å forkynde dette herlige evangelium til lengtende hjerter.

Vi har fått brev fra flere misjonærer som forteller oss at alt som vi hadde på misjonsstasjonen i Tai-yuan-hsien er røvet og plyndret av japanerne, og kineserne har gått igjennom en svær prøvelsestid; men også en lutringens tid.

Nå har også Kina opplevet freden.

Fra slagmarken.

Frykt ikke, ti jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, ti jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd. (Es. 41.)

Denne Guds tale til sin tjener i urtiden, er gjeldende den dag idag for hans tjenere som han sender ut på den syndefulle slagmark. Det er en styrkende tale, som inneholder alle ting for oss under vår livsvandring.

Som du så i «Misjons-Røsten» nr. 21—22, gav Herren en lykkelig reise i Sverige, som sent vil glemmes. Da vi kom hjem, lå innbydelse fra Ullensaker og Eidsvoll.

Med Guds vilje reiste vi gjennom Oslo til Ullensaker og steg av toget ved Kløfta stasjon. Der stod br. Georg Våler, for å ledsage oss til sitt kjære hjem, og hilste oss hjertelig velkommen! Og denne fredshilsen kjente vi var av hjertet, og vi kjente oss hjemme der. Far og mor og barn var frelste, hans gamle far og to av Vålers søsken var frelste og bodde i andre etasje. Vålers søster Gyda Hansen som var i Sverige i krigsårene, kom også hjem. Guds vilje skal hun reise med misjonsfly fra Sverige til Afrika etter jul. Hun deltok med i møtene med sang og musikk. En gittarspiller som få, og en frigjort sjel. Gud være takk.

Den frie menigheten her ved Kløfta har et nytt pent lokale. Jeg kalte det for «Betania-sal». Navnet passer utmerket på de kjære som samles der, for de er Guds hus — nådens hus som Gud bor og virker i. (Fil. 2: 13, Hebr. 3: 6).

En ung bror, S. Böhle, har vært i ledelsen i mange år. Han vitner under tårer om Guds trofasthet og likedan hans gode hustru, og flere av disse velsignede venner vitnet under Andens inspirasjon.

Sang og vitnesbyrd gikk slag i slag. Det var vederkvægende møter. Herren ga oss som sent vil glemmes.

Så besøkte vi flere hjem S. W. Ihle, og familien K. Böhle, disse familier har vi delt megen velsignelse med i mange år. (Hebr. 6:10).

Ønsker Guds rike velsignelse over dere og menigheten.

Flere nye venner er kommet til siden jeg var der. Dreiermester A. Olsen har innredet dette vakre lokale i annen etasje på sitt verksted. En megen kjær familie. Han er eldste bror i menigheten og elsker et helt evangelie — som alle vennene gjør.

Da de venter oss i Eidsvoll må vi si farvel til Kløfta og takk for denne gang.

Dal stasjon, sier konduktøren, og vi ut i en fart. Da ikke rutebilen skulle gå på en stund, besøkte vi en familie, som vi ikke hadde sett på flere år. Gjilt å se hverandre igjen.

Nå er vi hos familien Furulund. Også her var vi velkomne. I dette hjem har vi hatt herberge i mange år. Br. Furulund har jeg kjent i ca. 40 år. Han er en av de gamle frie venner. En kjær oppofrende familie, som i årevis har hergerget Herrens vitner og gjort sitt beste for dem. Min Gud styrke og velsigne dem. (Salm. 29:11.)

Som mange vet heter lokalet «Arken». Dette vakre lokale har Furulund kostet opp, det må vi si er godt gjort.

Herren ga oss salige møter i «Arken» og en opplatt dør i ordet, som vennene gledet seg over, for de elsker et helt og fullt evangelie. 5 syke bad om forbønn etter Jakob 5, og vennene bad til Jesus som var midt i blant oss. Jesus hjalp enhver av dem og velsignet dem til kropp og sjel, så de stod opp i møte og fortalte oss hva Jesus hadde gjort. Lovet og priset være Jesus.

Flere bibeltimer ble avholdt og møte etter møte. En sjel kom og ville bli frelst, og Jesus tar imot alle som kommer.

Herren Jesus vil velsigne og bevare dere rene, som en Jesu Kristi brud. De som vandrer uskikkelig og ikke lyder Guds ords formaning må dere ikke ha samkvem med. (1. Tess. 3). Straff dem strengelig. (Tit. 1: 10—16) og sky det onde under alle skikkelser (1. Tess. 5). Hold deg selv ren og ubesmittet, og frendens Gud være med dere. Amen.

Merk vårt felles program. Rom. 12.

O. K.

og japanerne drar tilbake til sitt eget land. Arbeidet går frem til seier på feltet. Guds verk må føres videre, ikke bare utad, det må også utdypes så at den indre kraften motsvarer de ytre kravene. Vi føler i vår ånd at denne gang vi reiser ut, blir vi stillt overfor større krav enn før og derfor har vi en lengsel etter å mere bli fylt av nåde, visdom og kraft, gjennom den hellige ånd. At bli fylt av åndens nye friske krefter for å fylle tidens dype store krav.

For morgenstjernen skinner, og Herren han har talt og en ny dag rinner over Norge, over Kina, over alt.

Hjertelig hilsen

Eders i Jesus

Aasta Thuen, Alfhild Bjerva.

En åpenbaring.

Gamle bror Kristian Karstensen som i de siste år har hatt sitt opphold på gamlehjemmet i Sarpsborg ba meg komme oppom ham en dag da han gjerne ville fortelle om et syn han hadde hatt.

Han har lenge bedt om vekkelse i Sarpsborg og omegn og en kveld eller natt han ba om dette igjen fikk han se en stor pen slette med en masse blomster som sto i knopp, ferdige til å springe ut. Han hadde aldri sett noe så vakkert som denne sletten med blomstene ferdig til å utfolde seg. På begge sider av sletten rant det to elver. Vannet i disse elver var rødfervet, men klart og rent. Over hele sletten og elvene hvilte det en hellig fred.

Han fikk den forvisning at de utsprungne blomstene var sjeler som Gud kalte på og at det var mange som var kalt av Gud i Sarpsborg.

Vi håper og tror på at det vil skje.

I.

Kjærlighetens makt.

Napoleon endte sitt liv som fange på St. Helena i 1821. En dag da han hadde hatt en samtale med en stor mann, utbrøt han: «Aleksander er borte og Cæsar er borte. Ingen løfter en finger lenger til mitt forsvar. Vi har bygget vår makt på urett. Derfor er det ute med oss. Men Jesus av Nasaret har grunnlagt sitt rike på kjærlighet, og enn idag er millioner rede til å ofre sitt liv for ham.»

Fra reisen og arbeidet i India.

(Forts fra side 1.)

sprang i tro; men jeg visste også at jeg var i India etter Guds uttrykkelige befaling. På grunn av krigen, så kunde jeg ikke sende noen beskjed om båtens anløpstid til Bombay, så der var ingen for å ta imot meg. Men det gikk alt så bra; for Gud var med og hjalp meg igjennom toll og alt. En svensk søster, som jeg møtte på båten skulde samme vei som jeg, men ikke så langt, så jeg hadde følge med henne opp igjennom landet.

Jeg hadde sendt telegram til Mahoba at jeg kom lørdag den 10 febr. Dette telegram fikk de fredag, og de visste ikke at jeg hadde forlatt Norge engang. Mitt brev som jeg hadde sendt kom 14 dager etter min ankomst til Mahoba.

Den siste del av reisen gjorde jeg helt alene. Da mørket falt på, undret jeg meg om jeg skulde være istand til å opfange navnene på stasjonene. Det vilde jo ikke vært så morsomt om jeg hadde reist forbi. Hvem skulde komme på toget to stasjoner før

KLIPP UT!

Til

«Misjons-Røsten»s eksp., Sarpsborg.

Undertegnede bestiller herved bla-
det fra nr. 1 1946 til.....

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

3. Navn:

Adresse:

4. Navn:

Adresse:

5. Navn:

Adresse:

Kr. 5.00 pr. år. Tils. kr.....

Beløpet sendes pr. postgiro, Bankobrev, postanvisning. (Stryk det som ikke passer).

Senderens navn og adresse:

Mahoba uten søster Dagmar Jacobsen? Ja, det ble møte.

Ankom til Mahoba i 10-tiden om kvelden. Det var godt endelig å være fremme, og godt å møte alle, både misjonærer og indiske kristne. Var tilstede på møtet søndag ettermiddag. Jeg forsto jo ikke det minste av det som var talt og sunget, men vi hadde brøtsbrytelse og Gud velsignet med sitt nærvær.

Mandag morgen klokken 8 hadde jeg min første lekse i sproket, og siden har det gått fra det ene til det andre. Jeg hadde Rs. 50/— igjen av mine Norges-penger da jeg reiste opp til skolen på fjellet den 10. mars. Men Gud hørte bønn, og sendte meg gjennom min bror en stor sum penger. Min bror visste ikke at jeg hadde forlatt Norge allerede, så det gikk først til Norge, og siden hit. Det er underbart å være i Guds vilje, for da sørger han for alt....

I hele denne tid jeg har vært her, inntil for noen uker siden, har jeg vært avskåret fra Norge, og alle penger mottatt her i India er Rs. 110/, men likevel har Herren gjort det så at jeg har ikke bare fått alt hvad jeg har behovet, men har vært istand til å støtte misjonen her finansielt, og hjelpe andre. Gud er stor og rik for alle dem som påkaller ham. Om en vei stenges, så har Gud andre veier, og andre midler og instrumenter, som han tar i bruk. Han lar oss aldri komme på skam. Inntil idag har jeg hatt alt hva jeg har behovet, og jeg vet at han skal også fylle mine behov i de dager som ligger foran.

Studerte ved Landour Sprog-skole fra april til august og tok mine eksamener etter 7 måneder. Det bruker å være et år. Siden reiste jeg ned til Mahoba hvor jeg fortsatte å studere. Gikk enkelte ganger ut med bibelkvinnene, men brukte mest tiden til å studere, leste 6 og syv timer med en lærer hver dag. Neste års skole var også fra april—august (1941). Tok mitt andre års eksamener i Hindi samme høst. Jeg hadde en lærer fra klokken 6 om morgenen enkelte dager, men som regel hadde jeg privat lærere, to av dem fra 7—9 om morgenen, så frokost. Skolen var fra 10 og 10.30 formiddag til halv to ettermiddag. Så hadde jeg en lærer om ettermiddagen, og etterpå var det hjemmelekser fra alle de forskjellige fag. Det var ingen lek, men hårdt arbeid. Etter eksamen reiste jeg ned

for å besøke noen venner syd for Bombay, i det Zenana Bible Medical Mission, i Sholapur. Det skulde likesom være en liten ferie, men ved ankomsten der fikk jeg engue-feber, og det hadde jeg hele den uken jeg var der, så det ble ingen ferie.

Jeg tenkte å besøke Manmad på veien tilbake. De hadde bedt meg om å komme, men før jeg kom så langt fikk jeg bud fra søster Johnsen at broder Johnsen var død av topoid, etter 14 dagers sykeleie. Jeg møtte henne senere, da hun og jeg med flere reiste inn til Chopda (pinsemenighetens stasjon). Kom dit med den tanke bare å stanse et par dager, men de bad meg om jeg ville stanse og hjelpe dem med Champing-arbeidet ute i distriktet. Jeg gjorde det, og for 6—7 uker var søster Kaland og jeg ute i camp. Vi flyttet leir flere ganger, og gikk på våre føtter til de avsides landsbyene der. Gud var med. Kom til Mahoba like over jul, og begynte å arrangere for arbeidet her. Så skrev de fra Karvi og spurte om jeg ikke kunde komme og hjelpe til i den melaen som skulde være fra den 12. januar, tror jeg det var. Det var den store Khumb-mela og tusener av mennesker fra alle kanter av landet kom dit. Jeg reiste til Karvi, og med meg var to evangelister. Da vi kom ut til Sitapur hvor «campen» var (leiren) fant jeg søster Kaland der. Det var en gledelig overraskelse. Stanset der i 14 dager, og på de 12 dager vi var ute og solgte evangelier og andre bøker, solgte vi tilsammen 1049 bøker. Jeg hadde regnskapet for hver enkelt over bøkene så jeg husker det. De må ha solgt en hel del etter jeg reiste også. En dag regnet det så vannet rant som en elv gjennom teltene, inn en dør og ut den andre, jeg fant mine sko seilende i vannet.... ja, det var «frydefullt». Men alt har en overgang.

Aslaug Brataas.

(Forts. neste nr.)

Kristiansand.

En henstiller til alle predikanter som ønsker å besøke Den Frie Evangeliske Misjon «Betania», Kr.sand å sende melding herom til eldstebroder politikonstabel Reidar Jacobsen, Grimsvollen 24, Kristiansand S. Telefon 3188.

Eldstebrodrene.

Nummer 3.

E

Det var i Etter å ha møter i Ber tid blant va der, skulde fjord. På de alene, min k de istand fo men skulde Det var kal ske stormfu Av og til n nok med å h te sette alle seg frem im timene for j den løyet a le, — dunle rute-erstatr 2 om etterr smykket til kledd i det l gen» var en en av sine forut var hadde otte gelig å kor varmt, og oftest slik og alt ann En kar sa men i ovne satt ved b og noen lå mann, — d «okupert» bord denne ofte. Disse ne var me sju-otte-og og greie k igang om t